

THE VINE WITCH

a szőlő
boszorkánya

LUANNE G. SMITH

fine
selection

L U A N N E G . S M I T H

THE VINE WITCH

a szőlő boszorkánya

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

1. fejezet

A szeme épp csak kibukkant a vízvonalt felett, miközben egy éjjeli lepke vergődött a szájában. Pislogott, és a nyelve mögé kényszerítette a szárnyakat. Különös viszolygás töltötte el. A furcsa érzés átszivárgott varangyagján, és arra a következtetésre jutott, hogy a jövőben kerüli a szösös sárgaszárnyúakat.

Higgadtan a sekély, iszapos vízbe ugrott, hogy befészkelje magát a nádszálak közé. Teste magába szívta a megkésett őszi nap sugara-
it, amik átszűrődtek a félig csupasz fák között, és elernyesztette szem-
héját. De a nap energiájától újra feltámadt az étvágya. Elülső lábával
megtörölte a száját, és átfutott az agyán, hogy az iszapos parton csi-
gákra vadásson, ám ekkor újabb furcsaság vonta magára a figyelmét.
A színek és formák intenzívebbé váltak, és nem csak a fény évszaki
adottsága miatt. Közel a víz felszínéhez egy rózsaszín kopoltyús ezüs-
tös hal egy rovar majszolt. Neonzöld villanásként szitakötő cikázott
át a tavon.

Varangyagya a rovar smaragzöld színére fókuszált, és szorosan őrizte agykérgében, mint valami amulettet – még akkor is, amikor orrát hirtelen a nyálkás hal és a rothadó mocsár bűze árasztotta el. Hogy nem érezte eddig a sekély víz poshadt, undorító szagát? A sár dermesztő hidege tüskéként hatolt át elszarusodott bőrén arra ösztökélve őt, hogy kihátráljon a bűzös vízből.

A bőr. Eljött a vedlés ideje.

A remegés önkéntelenül tört rá, ahogy hetente egyszer mindig, amióta csak varangyemlékezettel bír. A teste rángatózott az irányíthatatlan kényszer hatása alatt, miközben bőre külső rétege megnyúlt és felemelkedett, majd lehámlott a lábáról, hátáról és a lágy hasi részről. Elülső lábával csavarta-cibálta, majd a fején át lehúzta magáról a levedlett bőrt, mint valami asszony a hálóingét. Aztán a szájába gyűrte a bőrköteget, és elkezdte nyelni. Igen, nem szabad elfeledkeznie erről, bár az ok már kiröppent varangyából.

Sebesen pislogott, miközben a bőr egyre lejjebb és lejjebb csúszott a nyelőcsövén, de egyszer csak furcsa érzés támadt benne, és félúton megállt a nyelésben. Felfordult a gyomra, kavargott, ő pedig kiköpte a bőrt a szájából. Előregörnyedt hátába fájdalom nyilallt, mintha karmok téptek volna a húzába. A pániktól életbe léptek az ösztönei. *Ugorj! Vissza a vízbe, mielőtt Vén Róka még egy lábujjadat leharapja!* De ekkor a másik elméje, ami gyémántként biztonságba rejtve a tudata legmélyén hevert, feléledt. Az intelligencia rejtőző szikrája a remény jelét látta a fájdalomban. Foggal-körömmel kapaszkodott bele még akkor is, amikor a gerince mentén kettéhasadt, és a kintől szinte kettéroppanant.

Szétterpesztett lábujjak vájtak a sárba, a négy lábujjperc ötté alakult, és ízületről ízületre nyúlt. Emberi arc préselődött a foltos bőr alatt, a nyomástól a varangyszerű orrlyukak és a száj elhasadt és lehámlott.

Az átváltozás felgyorsult. Has, váll és kar nőtt. A háton barna haj kígyózott le síkosan a születésszerű nyákos anyagtól. Levegő után kapkodott, ami elárasztotta a tüdejét, majd újjászületve kinyitotta a szemét a világra.

Még mindig a sárban kucorogva az ujjait mozgatta, próbálgatta őket, aztán a szent kéztartásba bátorkodott simítani őket, mintha csak magának a Tudásnak az arcára simítaná őket. Melegség árasztotta el. Magára eszmélt. Az átok kötelékei meglazultak.

Elena.

A név villámsebesen cikázott be az agyába, mint valami káprázat. Aztán emlékek követték.

Ő Elena, a Mindenek Tudójának tanítványa és Chanceaux Valley lánya. És szabad.

Ahogy teste feléledt a kábulatból, sáros kezek siklottak végig mellén, bordáin, hasán, meggyőződve arról, hogy minden rendben – majd hirtelen meleg bőr helyett tó-hideget tapintott. Lélegzet-visszafojtva lepillantott, és torkára fagyott a sikoly. Hatalmas, foltos, úszóhártyás lábak tapadtak hozzá rémisztő makacssággal. Csépett, rúgkapált, de groteszk módon a testéhez ragadtak.

– Milyen démoni varázslat ez?! – kiáltotta.

Miután a pánikkal nem ért el sikert, mély lélegzetet vett, és hagyta, hogy elméje elidőzzön a problémán, ahogy régen is.

A bőrön át kiválasztódó erős mérgek idővel szétmállasztották az átkot. Talán csak egy utolsó löketre van szüksége, hogy teljesen végbemenjen az átváltozás. Visszafojtotta undorát, felvette a kiköpött varangybőrt, és a nyelve mögé szorította. A mérgező üledéknek rothadó nád- és keserű fűíze volt, de miközben a nap fénykoszorúként ragyogott előtte, a mérge pedig a vérében táncolt, hálát adott a Mindenek Tudójának, hogy megtanította a mágia mesterségére.

Egy utolsó gyötrelmes pillanatot követően az átváltozás teljesen végbement. A hosszú lábak gyengén bár, de elszántan tartották, amikor felállt, és a nappali csillagok felé fordította az arcát, hogy kiszámítsa a hazavezető utat. Meztelenül, de többé már nem kiszolgáltatva a meleget adó nap szeszélyének, kísértált a mocsárból, miközben a bosszú izzóan lüktetett a mellkasában.

2. fejezet

Elena visszacsúsztotta a gyatra cipőt a jobb lábára, és megesküdütt rá, hogy a legelső útját keresztező róka bundaként végzi. Soha nem lesz képes visszanyerni hiányzó lábujját, bármennyi főzetet is kever ki. Még Grand-Mère se tudta volna véghezvinni ezt a varázslatot fénykorában. Bárcsak lenne egy kis orbáncfüve vagy málnalevele, hogy balzsamot készítsen a hólyagokra, amik az idegen cipőben legyalogolt sok mérföld után nőttek a lábára. Ó, bárcsak megint a kamrában lehetne a tinktúrák üvegcséivel, a porokat tartalmazó tégléyeivel, a madzagról lógó szárado füvek és virágok között! Feltételezte, hogy mindaz már a múlté. Előlről kell kezdenie. A gondolat kimerítette.

A varázsereje elsorvadt, ebben biztos volt. Sokkal nehezebben tudta manipulálni a kecskepásztor látását, mint ahogy kellett volna. Csak egy csipetnyi szétmorzsolts cikóriamagra volt szükség, amit gyorsan az arcába fúj, hogy elhomályosítsa az emlékezetét és kiessen belőle az erdőből kibukkanó meztelen nő képe, de a művelet után remegett és

elbizonytalanodott. És bár talált egy fél sajtot az egyik zsebben, azon tűnődött, nem lett volna-e bölcsőbb várnia, amíg megfelelőbb öltözetű emberrel találkozik. Megbánta elhamarkodott lépését, mivel a lopott kabátból áradt a trágyaszag, és alsónemű nélkül – néhány dolgot jobb az út mentén hagyni –, a kecskepásztorlány gyapjúsoknyája kidörzsölte érzékeny új bőrét. De már nem sok volt hazáig, és bármilyen szenvedést eltűrt volna, csakhogy átsétálhasson Château Renard főkapuján, hogy üdvözlje Grand-Mère gyógyító keze.

Ha jól számította ki a hold állását, akkor csak nemrég köszöntött be a november, a zúzmarás hónap. És négy nap telt el azóta, hogy megtört az átok. De milyen évet írnak? Egy évig volt távol? Kettőig? Egy teljes évtizedig biztosan nem. Bár mágikus ereje gyengén lüktegett csak az ereiben, nem érezte, hogy az idő súlya alatt görnyedne a gerince. Haját nem csíkozták őszi hajszálok, lába karcsú volt és elég erős a futáshoz, a fogai pedig nem kínozták. Ha jól számolja az eltelt időt, akkor *neki* még életben kell lennie. Hálát adott a Mindenek Tudójának, amiért engedte, hogy megtörje az átkot, mielőtt a kegyes halál az ölébe vonta volna *őt*.

A bosszú reménye új erőt öntött a lábába. Megtöltötte zsebeit az útjába akadó száraz galagonyabogyókkal, összetöpörödött maggumókkal és nedves mohával. Aztán egy csipetnyi összeaszott vérehulló fecskefű levél, néhány fagyálló virágfej, fűzfakéreg... Tudta, hogyan őrölje és keverje össze őket gyógyító porrá.

Arra is emlékezett, miközben egy száraz gyűszűvirág magjait szagolgatta, hogy halált hozó keverékek is léteznek. Főzetek, amiktől egy férfi összerogy, miközben a szíve széthasad a mellkasában. Akkor is érezte már a gyilkos ösztönt, amikor magához tért az átokból, de most, ahogy ujjbegyei a hozzávalókat cirógatták, a bosszútól szinte zubogott a vére.

Elmáját átította a méreg gondolata. Lehajolt, hogy letörjön egy rojtos szélű gombát egy rothadó fatörzsről, ám ekkor égő szőlőindák szaga kigyózott felé a levegőben. Komor gondolatai ellenére felemelte a fejét, és elmosolyodott. Megcsapta az otthon illata.

Rohant a kényelmetlen cipőben, amíg a domb tetejére ért. Ott a fák ritkulni kezdtek, kitarult felette az ég, az alatta fekvő völgyben pedig felbukkantak Château Renard dombjai. Messziről úgy tűnt, minden rendben a szőlészetben. Ettől bátorságra kapott, hogy megközelítse.

A domb felénél a takaros sorokból megfeketedett szőlőindák köszöntöttek – öregek és görbék voltak, mint Grand-Mère hozzáértő kezei. Elkezdődött a téli metszés. Három férfi dolgozott a talicskájával, füst szállt fel az üszkös tartályokból, ahol a lenyesett venyigék égtek. A tápanyagban gazdag hamut a talajra fogják majd szórni, hogy a gyökereket táplálják télen az élet és halál nagy körforgásában.

Sétált a szőlősorok között, ujjai végigsimították a frissen metszett, megfásodott kacsok szélét, amik durva erezei ismerősként köszöntöttek.

– Megmelegedhetek a tüznél? – kérdezte az első útjába akadó munkástól, egy frissen borotválkozott férfitől, aki drótkeretes szemüveget és szürke, lapos gyapjúsapkát viselt.

A férfi összerezett, mintha Elena a füstből lépett volna elő.

– Órák óta úton vagyok. Jéggé fagytak az ujjaim.

Fázott, de sokkal fontosabb volt a melegenél, hogy információt gyűjtsön, mielőtt bemerészkedik a házba.

– Honnan jön?

Elena a parázsló tűz fölé tartotta a kezét. Nem ismerte fel a férfit, aki merően bámulta, és a többieket sem, akik a nyakukat nyújtogatták, hogy jobban lássák.

Hol van Antonio? Margareta? Egyik arcot sem ismerte.

– Még mindig Ariella Gardin Château Renard úrnője? – kérdezte.

– Itt él, igen – felelte a férfi. Nem is sejtette, Elena mennyire megkönnyebbült a válaszától. – Viszont, ha munkát keres, tavaszig nem veszünk fel senkit.

A férfi tudatlansága szinte bájosnak hatott, bár jelenlegi megjelenését tekintve nem hibáztathatta az előítéletért.

Felnézett a felhőkre, és rácsatlakozott a megérzésére.

– Szerencsés, ha van egy órája, mielőtt elkezdené hullani a hó. Szítsa fel a tüzet, hogy ne aludjon ki!

A férfi kínos csendben pislogott rá, miközben Elena még egyszer utoljára összedörzsölte a kezét az izzó szén felett. Megrántotta a kabátját, majd a ház felé indult. Egy teljes perc telt el, mielőtt feltámadt mögötte a férfiak suttogása a *sorcière*¹-ről, amit aztán a *sécateur*² csatogása kísért.

Elena a grandiózus öreg házra szegezte a tekintetét, és érezte, hogy végigfut rajta a hideg. A hat hálósobás, impozáns méretű, de kastélynak azért nem nevezhető ház az idő otthagya a nyomát. Az ajtó feletti tetőről hiányzott három cserép, és az elülső ablak mellett jelentős repedés húzódott a kőfalban. A házak persze süllyednek és megdőlnek, de vajon mennyi idő kell hozzá?

Senki se válaszolt a kopogására, így lenyomta a kilincset, de az ellenállt, mintha csak idegen lenne. Több idő kell, hogy újra otthon érezze magát, futott át Elena agyán, majd átvágott a sövénykerítésen, hogy a konyhánál próbálkozzon.

¹ Boszorkány.

² Metszőolló.

Bekémlelt a hátsó ablakon, és a konyhapult mellett megpillantott egy magas nyakú fekete ruhát viselő idős asszonyt. Hosszú haját oldalt feltűzve viselte, és ezüstös tincsek hullámoztak le elegáns nyaka mellett. Az asszony tétovázott, egy bögre lisztet tartott bizonytalanul a kezében, majd megrázta a fejét, és egy porcelán keverőtálba öntötte.

Elena szeméből könnyek szöktek elő Grand-Mère láttán, de gyorsan letörölte a ruhaujjával, és bekopogott az ajtón.

– Tedd a tojást a lépcsőre, Adela! – mondta az idős asszony anélkül, hogy felpillantott volna. – A pénz a muskátlicserép alatt van.

Elena tétován résnyire nyitotta az ajtót.

– Sohase bátorítottad telelésre a muskátlit. Azt mondtad, túl sok vesződség.

Ariella Gardin, Chanceaux Valley legrégebbi és legnevesebb szőlészetének a nagyasszonya ijedten fordult hátra egy tejeskancsóval a kezében.

– Ki van itt?

Elena kisöpörte a haját az arcából, és közelebb lépett.

– Én.

A kancsó apró darabokra tört a csempén, a tej végigfröccsent a terrakotta padlón, és a cipőjük átnedvesedett.

Grand-Mère hunyorogva meredt rá, mintha valami látomás lenne.

– Ez nem lehet!

Kikerülte a tejtócsát, és megragadta Elena kezét. A tenyerén húzó-dó vonalakat tanulmányozta, magába szívta hajának illatát, majd hüvelykujját az ujjaihoz dörzsölte Elena feje felett, hogy ellenőrizze, nem varázslat-e mindez. Elena örömmel vetette alá magát a fürkészésnek.

– Tényleg te vagy az! – Az idős asszony a szent kéztartásba igazította ujjait, hogy hálát adjon a Mindenek Tudójának, majd ölelésébe vonta Elenát. – Tudtam, hogy egyszer visszatérsz.

– Honnan tudtad, amikor én magam se voltam biztos benne?

A mentora beljebb intette, majd becsukta az ajtót.

– A Mindenek Tudója mindig is kedvelt téged.

Elenának megvolt a véleménye róla, milyen baljós árnyék vetődhetett rá születésekor, de inkább megtartotta magának.

Olyan hosszú idő telt el azóta, hogy itt járt ebben a konyhában. Furcsa érzés árasztotta el, mintha csak idegen lenne. Az ismerős illatokkal keveredő szokatlan szagoknak tudta be a dolgot. Halványan kivehető férfitomádé, csizmakenőcs terpentinje és enyhén dohos bőrkötésű könyvek szaga húzódtott meg az otthon idéző kenyér, sajt és Grand-Mère levendulaszappanának illata alatt.

Számított ugyan arra, hogy változtak a dolgok, de mindez csak megerősítette kényelmetlen érzését afelől, hogy több idő telt el, mint gondolta.

Az idős asszony az arcához szorította a kezét, és kétségbeesetten meredt a padlón szétfolyt trutymóra. Rongy után nyúlt, majd letérdelt, hogy feltörölje a tejet és a törött porcelánszilánkokat. Mielőtt Elena hangot adhatott volna tiltakozásának, az idős asszony már meg is vágta az ujját az első éles szilánkkal.

– Majd én – mondta Elena, és ő is letérdelt. – Megijesztettek. Előre kellett volna küldenem egy gerlét, hogy értesítsek az érkezéséről.

– Csak az öregség. Ügyetlenné tesz. – Grand-Mère odanyújtotta a konyharuhát. – Vigyázz! Tej és vér együtt rossz ómen.

Azon nyomban ismerős gyerekkori rigmus villant be Elena elméjébe.

– Sarat, selymet, vért és tejet párba ne állíts.

– Pórus jár sz...

– Ha mégis...

– Az ördögnek utat engedsz – fejezte be az idős asszony a rigmust, majd a szájába vette véres ujjbegyét, és megszívta.

– Emlékszem a tanításaidra, Grand-Mère.

Az idős asszony rápillantott, majd kivette az ujját a szájából.

– Nem hittem, hogy megélem még, hogy valaki így szólítson.

Nem álltak ugyan vérrokonságban egymással, Elena mégis úgy érezte, a vér szövetségénél sokkal erősebb kötelék fűzi Grand-Mère-hez a szőlészet és a mágia miatt, amit a szőlőbirtokon végeztek. Mindketten lehajtották a fejüket, és a kiömlött tej felett összeérin-tették a homlokukat, ahogy Elena gyerekkorában tették.

– Reggel ébredéskor bizsergett a bal kezem – szólalt meg Grand-Mère. – Eszembe se jutott, hogy téged érezlek. Olyan hosszú idő telt el! Azt hittem, időjárás-változás lesz.

Elena a rongyba kapaszkodott, mintha csak bátorságot gyűjtene a kérdéshez.

– Mennyi idő?

Az idős asszony fejben számolt, miközben felállt, hogy a szemetesbe dobja az üvegszilánkokat.

– Mostanra már hét év.

Megfordult, és kihúzta magát, mint aki rossz hírre készül.

– Hol voltál mindez idő alatt?

Hét év!

Elena szíve nagyot dobbant a hírre. Nem gondolta, hogy hét te-let töltött abban a bűzös tóban éjjeli lepkéket és meztelencsigákat majszolva a túléléshez.

– Átok alatt álltam. Csak most szabadultam alóla.

– Egész idő alatt? Azt hittem... talán újrakezdted valahol máshol.

– Véglegesnek szánták. – A szemöldöke összeugrott. – Csak valaki elmulasztotta tanulmányozni a mérget. Rosszul számolta ki a mérgező mirigyváladék ellenhatását. Ha hosszú időn át lenyelik...

– *Végleges* átok? – Grand-Mère a szívéhez kapta a kezét. – Jóságos ég, biztos vagy benne?!

Elena a mosogatóba dobta a nedves rongyot, majd leült a konyhaasztal mellé. Évek óta most először érezte biztonságban magát. Elmesélte a megpróbáltatásait, beleértve azt, hogy épp csak sikerült megőriznie az intelligencia apró szikráját, amely emlékeztette arra, hogy megegye a levedlett mérgező bőrt minden egyes alkalommal, és hogy ne öklendezze fel, bár az átok igyekezett kitörölni az összes emberi lényként megélt emlékét.

Miközben beszélt, Grand-Mère kenyérből, sajtból és borból álló egyszerű vacsorát készített elő neki.

– Varangy? – kérdezte Grand-Mère hitetlenkedve, miközben letette Elena elé a tányért. Leült vele szemben, és egyik kezét az arcára szorította. – Időtlen idők óta senki se hajtott végre ilyen átváltoztatást. Ki tenne ilyet?

– Bastien. Ki más?

– Bastien?! – Az idős asszonynak meglepetésében elnyílt a szája. – De úgy volt, hogy összeházasodtok! Úgy volt, hogy...

– Összevitatkoztunk. – Elena arca kipirult a szégyentől. – Miután az ujjamra húzta a gyűrűt, követelésekkel állt elő.

– Követelésekkel?

Elena a kezébe temette az arcát.

– Azt mondta, hogy a feleségként kötelességem szolgálni őt. Hogy visszautasításnak semmi helye.

– A házasság mindig is kompromisszum. Gyakrabban a nőnek, ezt elismerem, de...

– *Egyáltalán nem* értett engem. Tudta, hogy szőlőboszorkány vagyok, hogy megvannak a saját kötelességeim, és hogy nem ugorhatok egyetlen füttyszavára. Végre-valahára tökélyig fejlesztettem az első szüretemet, ő pedig elvárta, hogy mindezt félredobjam, és az álmait szolgáljam. Az a töménytelen kapzsiság és becsvágy, ami belészorult! Hogy ismerhettem félre ennyire?!

Grand-Mère diplomatikusan megvonta a vállát.

– Mindig is nagy tervei voltak.

– Megmondtam neki, inkább leszek boldog vénkisasszony, mint boldogtalan feleség, és hozzávágtam a gyűrűt.

Grand-Mère feléje fordította a fülét, mintha nem hallotta volna jól.

– Felbontottad az eljegyzésedet?

– Nem maradt más választásom – felelte Elena, és a borospohár után nyúlt. Hét éve nem fogott poharat a kezében, és nem szagolt bele a Château Renard Pinot Noirjának selymes bukéjába. Megforgatta a bort a pohárban, majd az orrához emelte. Nagyobb szüksége volt a tisztító erejére, mint valaha. – Nem szereti, ha ellentmondanak neki, akkor se, ha téved. És nem bírja elviselni, ha bolondot csinálnak belőle. Főleg, ha egy nő teszi. Biztos vagyok benne, hogy fizetett egy gátlástalan szélhámosnak, hogy az megátkozzon, és így elhallgattasson. Ez történhetett. – Következtetése súlya megült rajta; hosszan fújta ki a levegőt. – Bárki is tette, orvul rám támadott a hazafélé vezető úton, pont mielőtt megérkeztem volna. Megálltam, hogy egy pillantást vessek az árnyvilágba, hogy lássam, mi van Bastiennel. Akkor támadt rám, amikor a pillanat töredékéig máshova fókuszáltam a látásomat. Drágán fizettem meg az elutasításért.

Az idő asszony a halántékát masszírozta, mintha hirtelen fejfájás tört volna rá.

– A Sarlatán klán egyik tagja lehetett. Általában a város északi részén tartózkodnak, de máshol is vállalnak megbízásokat. Kegyetlen népség, és sokkal fortélyosabbak, mint azt tartják róluk – tette hozzá a szemét dörzsölve, hogy enyhítse a fájdalmat. – És nem az a fajta ám, aki tanulmányozná, hogyan gyengülhet az átok ereje azáltal, ha valaki lenyeli a saját mérgező bőrét. Ami varangyoknál természetesen nem fordul elő.

Elena megborzongott, ahogy felidézte a torkán lecsúszó rücskös, mérgező bőrt. Belekortyolt a borba, hogy elűzze az emléket, de ha megkönnyebbülésre vágyott, csalódnia kellett. Nem érezte a Renard borokra jellemző ízeket: a rózsaszirmot és a pézsmás fűszereket. Mész- és gombaíze volt. Romlott lenne?

Hirtelen szörnyű gondolat ütött szöget a fejében, és még egyet kortyolt. Mi van, ha semmi baja a bornak? Mi van, ha az átok végérvényesen torzította a képességeit? Kétszeresen mért rá halálos csapást.

Szóttan kétségbeeséssel emelte a fény felé a poharat, hogy megvizsgálja a bor opálosságát. Küszködött, hogy szavakba öntse félelmét, amikor is kinyílt a hátsó ajtó, és belépett a napszámos, akinek a tüzénél korábban melegedett. Nedves léghuzat követte, a függönyök meglebbentek, és hópelyhek szálltak a konyha padlólapjára. A férfi becsukta az ajtót, nedves sapkáját a nadrájába törölte, majd szögre akasztotta a falon. Váratlan megjelenésétől Elena fejéből kiszállt mind a savanyú bor gondolata, mind a növekvő aggodalma.

A napszámos megtorpant. Bocsánatot kért, amiért megzavarta őket, és közben inge aljával szárazra dörzsölgette a szemüvegét. Lopva Elenára pillantott a művelet közben. A boszorkánynak feltűntek a férfi finom arcvonásai: a gondterhelten összehúzódo szemöldök büszke íve, a szögletes arc és a határozottságról, önbizalomról árulkodó feszes áll.

Grand-Mère felpattant.

– Ő itt Elena Boureau. Biztos vagyok benne, hogy már említettem a nevét. – Lázasan visszasietett a keverőtálgázhoz, és folytatta a lisztkimérést. – Elena, ő Monsieur Jean-Paul Martel. Ő a...

– Igen, váltottunk pár szót a szőlőben. Gondolom, maga az új munkafelügyelő.

– Olyasmi. – A férfi feltette a szemüvegét, majd az orra alá szorította az öklét. Ez a csöppet sem tapintatos mozdulat arra utalt, hogy megcsapta az Elena kabátjából áradó kecsketrágya szaga. – Örvendek a szerencsémnek, Mademoiselle Boureau – mondta kurtán, majd udvariasabb hangnemre váltott: – Hagyom, hogy szórakoztassa a vendégét, Ariella. Kérem, szóljon, amikor elkészült a vacsora!

Miután kiment, Elena nézte, ahogy Grand-Mère azon idegeskedik, hogy elfogyott a tej a jégsekrényből. A rossz bortól még a gondolatai is karcossá váltak.

– Olyannyira kell a jó munkaerő, hogy most már munkások vezetik a házat?

– Jean-Paul nem csak egy munkás. – Grand-Mère könyöke le-föl mozgott, ahogy a keksztesztát gyúrta. – Szeret pontban ötkor enni, mert úgy sötétedés előtt még egyszer ki tud menni, hogy körbejárja a birtokot.

– Miért nem árultad el neki, hogy ki vagyok?

Az idős asszony egy pillanatra abbahagyta a gyúrást, és kinézett a kavargó hópelyhekre, amit a szél az ablaküveghez csapdosott. A vállá megereszkedett, a teste pedig elernyedtt, mintha képtelen lenne tovább tartani őket.

– Mindent összekutyultam.

Felnézett az égre, mintha csak feloldozást várna, majd töredelmesen bevallotta, mi siklott félre az utóbbi időben. A szőlészeti utóbbi

öt éve csapnivaló volt. Vagy a szőlőszemek repedtek ki az égető szárazságban, vagy eső miatt késett a szüret, és a szőlőszemek penészedni kezdtek. Az utolsó szüretkor fekete foltok csúfították a szőlő héját, és a bornak égetett parafadugó-íze lett. Grand-Mère pedig semmit sem tehetett ellene, mert hanyatlásnak indult mind az elméje, mind a mágikus képessége.

Apróságokkal kezdődött minden. Holdtöltekor elfelejtett egy kis csontot keverni a talajhoz, majd elmulasztotta kiakasztani a szélhangokat a szőlő lombkoronája közé, hogy elűzze a metsző szelet, aztán amikor fagyossá vált a hideg levegő, rossz varázsigét suttogott a szőlő védelméért, így a szőlőtörkékeknek egyedül kellett megbirkóznuk a hideggel. Grand-Mère elhessegette a szavakat, mintha az öregsége fájdalommal töltene el. Sértette a büszkeségét, hogy beismerje gyengeségét, de tudta, hogy a szőlészet megsínylette képességeinek hanyatlását. Az egymást követő rossz szüretek után visszaesett az eladás, az emberek pedig sugdosni kezdtek arról, hogy romlott a Château Renard borok minősége.

Hatalmas szégyen volt már az is egy olyan neves szőlőboszorkánynak, mint Madame Gardin, hogy nem sikerült megvédenie a szőlészetet, de még nagyobb csapást mért Château Renard-ra azzal, hogy elmulasztotta befizetni az adót. A természet elnéző és kijavít egy hibát, a kormány viszont ragaszkodik a járandóságához. Château Renard, a völgy bortermelő ősi udvarházainak egyike, hirtelen ott állt három év adóelmaradással és üres kasszával.

– Azzal fenyegettek, hogy lefoglalják a birtokot – sóhajtott fel Grand-Mère. – Azt javasolták, hogy adjam el, és mentsem a menthetőt a Renard hírnevét illetően.

A hírek keserű ízt hagytak Elena szájában, akárcsak a bor. Nem értett semmit.

A borászat több mint kétszáz éve szállt egyik generációról a másikra. Jó hírét a sok éve fennálló kiválóságának, az áldottan gazdag termőhelynek és az odaadó szőlőboszorkányok állhatatos munkájának köszönhetette.

– Ez csak valami félreértés lehet. Tévedés – közölte Elena, mert nem akaródzott elhinnie. – Grand-Père bőven tett félre pénzt arra, hogy egy-két szűkös évet átvészeljünk.

– Nem szívesen vallom be, mennyire rosszul kezeltem távollétedben a dolgokat. Azt hittem, még képességeim birtokában állok, de úgy tűnik, az agyam olyan száraz, mint valami fonnyadt, öreg alma.

– Biztos kaptál értesítést az adókról!

– Igen. És emlékszem is rá, hogy *valamennyit* be is fizettem. De a kimutatás szerint sohasem eleget. Messziről búzlótt az egész – csóválta a fejét. – Különösen, amikor Bastien is megjelent, és vételi ajánlatot tett a birtokra.

– Volt képe itt mutatkozni?! Azok után, amit tett? – Elenának majd kiserkent a vére, akkora erővel dőfte ujjait a tenyerébe. – Meg akarta venni Château Renard-t?

– Az elmúlt években sorra vásárolta fel a tönkrement borászatókat a völgyben. Nem sok idő kellett hozzá, hogy itt is megjelenjen. Egyik kezében pénzt szorongatott, a másikban egy üveg bort. A *saját* borát – horkantott fel Grand-Mère. – Nem tartott sokáig a beszélgetés.

Elena a fejét ingatta. Annak a férfinak minden tette mohósághoz és áruláshoz vezetett. Megpróbálta megvenni az egyetlen helyet, ahol Elena szíve, vére és lelke a talajjal keveredett. A történet egyetlen reménysugara az volt, hogy nem sikerült megkaparintania Château Renard-t.

Vigasztalóan Grand-Mère válla köré fonta a karját.

– Még nincs késő. Most, hogy itthon vagyok, helyrehozunk mindent. Szerzünk pénzt.

– Nem, nem érted. Eladtam Château Renard-t.

– Eladtad? Az nem lehet! Kinek?

– Nekem – válaszolta Jean-Paul az ajtóból.

Kezében egy üveg bort és két plusz poharat tartott.

3. fejezet

ELENA A SZŐLŐTŐKÉK KÖZÖTT ÁLLT, a hó lágyan szállingózott a vállára. Az átkot követően valami természetellenes fagyosság költözött a bőre alá, és a legkevésbé se vágyott arra, hogy kint ácsorogjon a hidegben – de sehova máshova nem tudott menni. Az a *férfi* megvette a házat, ami az otthona volt. Még a régi, a birtok keleti felére néző hálósobáját is kisajátította magának. A fenti ablakokban lámpafény világított, gúnyt űzve a lopott, ocsmány szagot árasztó ruháiban didergő Elenából, akinek nem volt hova mennie. Egyetlen hely se létezett, amit az otthonának nevezhetett.

Milyen ügyesen kifundálta! Megengedte, hogy Grand-Mère a házban maradjon, miután kifizette az adósságait. Milyen ravasz! Elinézte, hogy minden az ő tulajdonába kerüljön, ugyanakkor továbbra is részesült Grand-Mère családi nevének presztízséből és az azt övező áldásból. Halandó férfiak! Milyen fogyatékoságtól csökevényesedett el annyira a majomagyuk, hogy azt hiszik, a terveik mindenki másénál fontosabbak?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Talán nem kellett volna a fejéhez vágnia azokat a sértéseket, mielőtt kiviharzott volna, de a ház, a földek, a szüret nélkül... Hogyan fogja újramegkezdni? Ötéves kora óta élete a Renard szőlészethez fűzte. Château Renard szőlőboscorkánya volt. A termőhely és ő maga egy és ugyanaz. Ha a jövőben nem számíthat rá, hogyan tudná valaha is visszakapni az életét, amit Bastien elorzott tőle?

A házra szegezte könnyfátyolos tekintetét. Képtelen volt elviselni a gondolatot, hogy az az ostoba ember megvette a szőlőbirtokot, majd hagyta rossz hordóban érlelődni a bort. Nem érzi a penészes gomba ízét a vacak lötty minden egyes kortyában?! Lehet, hogy Grand-Mère elvesztette képességeit, mégis nehéz volt elképzelni, hogyan fajultak idáig a dolgok. Még ha Jean-Paul nem is tudta, hogyan kell égő kénnel sterilizálni a boroshordót, Grand-Mère pontosan ismeri az eljárást. Nem, valami más lehet e mögött. Nem csak a hordók. A szőlőszemek is romlottak. A nyelvén még mindig ott érezte a rossz ízt.

Viszont a borászat problémája már nem az övé.

Képtelen volt tovább farkasszemet nézni a bizonytalan jövővel, így inkább azt csinálta, amit szokott, és megérzésére hagyatkozott. Lejjebb sétált a szőlősorok között, majd kezét az egyik öreg tőkére tette, amit még Grand-Père ültetett fiatal férjként. A szőlőtőke elfeketedett és göcsörtössé vált az idő múlásával, valamint télre készülve megkeményedett, de Elena ismerte az ereiben szunnyadó életerőt. Behunyta a szemét, és figyelmét összpontosítva várt, miközben rácsatlakozott a szőlőtőke, valamint a saját életerejére.

Mágikus ereje először ingadozott, de az energiájuk végül összekeveredett a szőlőtőke elfásodott része alatt mélyen megbújó keringési rendszerben. Elena vett néhány lassú lélegzetet, majd a növény pulzusára hangolódott. A szőlőtőke ki volt zsigerezve, kétség se férhetett